

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

1 104 Joriniowski

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
WYDZIAŁ LOGISTYKI WOJSK LĄDOWYCH

JAWNE ~~ZASTRZEŻONE~~
~~POUFNE~~

AON wewn. 4475.93

L-1421/A

~~BIBLIOTEKA GŁÓWNA - ARCHIWUM~~
~~77 110/S~~
~~III~~

Egz. Nr **1**

~~BIBLIOTEKA NIEJAWNA~~
~~L-1421/A~~
~~Nr ewid.~~

**WSPARCIE LOGISTYCZNE PUŁKU
I DYWIZJI ZMECHANIZOWANEJ
PODCZAS PRZESUNIĘCIA**

MATERIAŁ DO STUDIOWANIA

~~BIBLIOTEKA GŁÓWNA - ARCHIWUM~~
~~Nr ewid.~~
~~II~~

60746

WARSZAWA 1993

Colour Chart #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

Centimetres
Inches

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

DANES-PICTA.COM

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
WYDZIAŁ LOGISTYKI WOJSK LĄDOWYCH

JAWNE

ZASTRZEŻONE

POUFNE

AON wezw. 4475/93

160208 Anna KOLEK
Podst. prof. przed. Nauki
648 zd. 24.02.2006

Egz. Nr..... 1

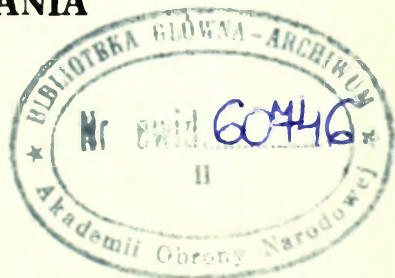
WSPARCIE LOGISTYCZNE PŁUKU I DYWIZJI ZMECHANIZOWANEJ PODCZAS PRZESUNIĘCIA

MATERIAŁ DO STUDIOWANIA

~~ZASTRZEŻONE~~

~~Europejskie Nowe~~

~~05. M. 2006~~

Niniejszy materiał do studiowania zalecam do wykorzystania
w procesie dydaktycznym w AON przez nauczycieli akademickich i
studentów.

W materiale autorzy wyrażają własne poglądy na temat wspar-
cia logistycznego pułku (dywizji) podczas przesunięcia.

KOMENDANT

WYDZIAŁU WOJSK LĄDOWYCH

płk prof. dr hab. *Stanisław* KOZIEJ

Materiał do studiowania pod redakcją i kierownictwem mery-
torycznym płk. prof. dr. hab. inż. Eugeniusza NOWAKA, opracował zes-
pół nauczycieli akademickich w składzie:

- płk doc. dr hab. Bohdan GEMBICKI
- płk dr Bogumił BANCERZ
- płk dr Henryk JASINIEWSKI

SPIS TRESCI

WSTEP	5
1. Organizowanie wsparcia logistycznego w okresie przygotowania przesunięcia	8
1.1. Przygotowanie pododdziałów (oddziałów) i urzędzeń logistycznych do realizacji zadań podczas przesunięcia	8
1.2. Ugrupowanie pododdziałów (oddziałów) i urzędzeń logistycznych	9
1.2.1. W czasie przesunięcia własnymi środkami transportu (w marszu)	9
1.2.2. W czasie przewozu transportem kolejowym	11
2. Zaopatrywanie pułku (dywizji) podczas przesunięcia	13
2.1. Potrzeby materiałowe podczas przesunięcia	13
2.2. Zaopatrywanie pułku (dywizji)	16
2.2.1. Podczas przygotowania do przesunięcia	16
2.2.2. W marszu	16
2.2.3. W czasie przewozu transportem kolejowym	20
3. Serwis techniczny pułku (dywizji) podczas przesunięcia	23
3.1. Straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym podczas przesunięcia	24
3.2. Realizacja serwisu technicznego w pułku (dywizji)	24
3.2.1. Podczas przygotowania do przesunięcia	24
3.2.2. W marszu	26
3.2.3. W czasie przewozu transportem kolejowym	28
4. Pomoc medyczna w pułku (dywizji) podczas przesunięcia	30
4.1. Straty sanitarne	30
4.2. Realizacja pomocy medycznej w pułku (dywizji)	30
4.2.1. Podczas przygotowania do przesunięcia	30
4.2.2. W marszu	32
4.2.3. W czasie przewozu transportem kolejowym	33

5. Kierowanie wsparciem logistycznym pułku (dywizji)	
podczas przesunięcia	36
5.1. Właściwości ogólne	36
5.2. Kierowanie wsparciem logistycznym	38
5.2.1. Podczas przygotowania przesunięcia	38
5.2.2. W marszu	40
5.2.3. W czasie przewozu transportem kolejowym	41
5.2.4. W czasie przesunięcia sposobem kombinowanym ...	42
Wykaz literatury	44
Załączniki	
1. Rozmieszczenie pododdziałów (oddziałów) logistycznych	
w ugrupowaniu marszowym (bez przewidywania boju spotka-	
kaniowego)	45
2. Rozmieszczenie pododdziałów (oddziałów) logistycznych	
w ugrupowaniu marszowym (w przewidywaniu boju spotka-	
niowego)	46
3. Zasięg marszu pojazdów technicznych pułku (dywizji)	
na własnym zapasie paliwa	47
4. Tankowanie pojazdów podczas marszu dywizji	48
5. Tankowanie pojazdów siłami kompanii masowego tankowania	
i dywizyjnych PPT-10 podczas marszu dywizji	49

WSTĘP

Wsparcie logistyczne pułku (dywizji) w czasie przesunięcia, podobnie jak w walce, zależy od treści otrzymanego zadania, decyzji dowódcy, sytuacji bojowej i logistycznej, warunków terenowych i atmosferycznych, stopnia wyszkolenia organów kierowania i pododdziałów (oddziałów) logistycznych.

Proces organizowania wsparcia logistycznego, a później jego realizacja zależy przede wszystkim od sposobu przesunięcia.

W prezentowanym materiale rozpatrzono dwa zasadnicze sposoby przesunięcia pułku i dywizji.

- a) własnymi środkami transportu;
- b) transportem kolejowym.

Przesunięcie pułku i dywizji sposobem kombinowanym zasygnalizowano jedynie jako połączenie wymienionych powyżej sposobów.

W warunkach POLSKI głównym sposobem przesunięcia pułku i dywizji jest marsz wykonywany własnymi środkami transportu z przewidywaniem boju spotkaniowego. Ten sposób przesunięcia wymaga największego (w porównaniu z innymi sposobami przesunięcia) zaangażowania sił i środków logistycznych. Dlatego też temu sposobowi poświęcono najwięcej uwagi, dostosowując do niego ugrupowanie pododdziałów (oddziałów) i urządzeń logistycznych.

Zakres i treść przedsięwzięć związanych z przygotowaniem pododdziałów i oddziałów ogólnowojskowych, rodzajów wojsk oraz pododdziałów (oddziałów) i urządzeń logistycznych do wykonywania zadań w czasie przesunięcia pułku (dywizji) zależy od: czasu przeznaczanego na realizację przedsięwzięć przygotowawczych, wielkości posiadanych zapasów zaopatrzenia (ruchomych i doręcznych), sprawności uzbrojenia i sprzętu technicznego, przewidywanych warunków terenowych i atmosferycznych itp.

Jeżeli pułk (dywizja) dysponować będzie wystarczającym czasem na przygotowanie się do przesunięcia, to szef logistyki z podległymi jemu organami kierowania oraz pododdziałami (oddziałami) logistycznymi przedsięwzięcia wsparcia logistycznego może zrealizować.

lizować w pełnym zakresie, a nawet niektóre bardziej złożone i trudne do przewidzenia przygotować wariantowo.

W takich warunkach realizacji przedsięwzięć wsparcia logistycznego, podczas przygotowania pułku (dywizji) do przesunięcia, może być on w pełni ukompletowany stanem osobowym oraz uzbrojeniem i sprzętem technicznym, posiadać pełne zapasy ruchome wszystkich środków zaopatrzenia, a nawet mieć zgromadzone zapasy doraźne mps, amunicji plot i żywności. Ponadto sytuacja taka sprzyjać będzie przyjęciu korzystnego ugrupowania marszowego, a także mogą zaistnieć warunki do przesunięcia pułku (dywizji) sposobem kombinowanym.

Znacznie trudniejsze warunki do realizacji przedsięwzięć wsparcia logistycznego, w stosunku do przedstawionych powyżej, mogą zaistnieć w przypadku organizowania przesunięcia pułku (dywizji) po wybuchu wojny. W tym wypadku, na skutek oddziaływania nieprzyjaciela oraz innych zakłóceń, mogą wystąpić różne terminy osiągania gotowości bojowej przez pododdziały (oddziały) bojowe i logistyczne. Mogą również wystąpić utrudnienia w gromadzeniu zapasów zaopatrzenia oraz straty w ludziach, uzbrojeniu, sprzęcie technicznym i środkach zaopatrzenia.

Realizacja przedsięwzięć wsparcia logistycznego w takich warunkach wymagać będzie od logistycznych organów kierowania szczególnie dużych umiejętności organizacyjnych i operatywności działania. Przedsięwzięcia logistyczne dotyczące przygotowania pułku (dywizji) do przesunięcia będą realizowane jednocześnie z bieżącym wykonywaniem zadań wsparcia logistycznego na rzecz pododdziałów (oddziałów). Poważnym utrudnieniem w przygotowaniu pododdziałów (oddziałów) pułku (dywizji) do przesunięcia, mogą być obniżone stany zapasów zaopatrzenia w składach pułku (dywizji), niepełne ukompletowanie pododdziałów (oddziałów) w uzbrojenie i sprzęt techniczny, duży fundusz remontowy uzbrojenia i sprzętu technicznego wymagającego ewakuacji lub remontu, obłożenie punktów opatrunkowych rannymi i chorymi oraz obniżone

możliwości wykonawcze pododdziałów (oddziałów) i urządzeń logistycznych. Jednak przedstawione trudności należy traktować jako typowe i ten sposób organizowania wsparcia logistycznego podczas przygotowania pułku (dywizji) do przesunięcia należy traktować jako zasadniczy.

Z oceny przedsięwzięć logistycznych realizowanych w czasie przesunięcia pułku (dywizji) wynika, że szczególny wpływ na jego przebieg ma wielkość zgromadzonych zapasów zaopatrzenia. Mając to na uwadze, w prezentowanym materiale skupiono się na przedstawieniu wielkości zużywanych podczas przesunięcia środków zaopatrzenia oraz sposobach ich uzupełniania i odtwarzania.

Ważnym czynnikiem, rzutującym na organizowanie procesu wsparcia logistycznego podczas przesunięcia pułku (dywizji) jest również stan techniczny uzbrojenia i sprzętu technicznego. Od niego bowiem zależy sprawność marszu, wielkość strat eksploatacyjnych, oraz częstotliwość i zakres angażowania pododdziałów remontowo-ewakuacyjnych.

Istotny wpływ na przebieg procesu wsparcia logistycznego w pułku (dywizji) podczas przesunięcia mają również warunki terenowe i atmosferyczne, które jak wiadomo powodują wzrost zużycia zaopatrzenia, awaryjności sprzętu technicznego, zachorowalności żołnierzy itp.

W opracowanym materiale ograniczono się tylko do tych problemów wsparcia logistycznego, które są istotne dla pułku (dywizji) podczas przesunięcia.

1. ORGANIZOWANIE WSPARCIA LOGISTYCZNEGO W OKRESIE PRZYGOTOWANIA PRZESUNIĘCIA

1.1. Przygotowanie pododdziałów (oddziałów) i urzędzeń logistycznych do realizacji zadań podczas przesunięcia

Przygotowanie pododdziałów (oddziałów) i urzędzeń logistycznych do realizacji zadań podczas przesunięcia pułku (dywizji) zmechanizowanego obejmuje:

- uzupełnienie stanów osobowych oraz braków wyposażenia;
- uzupełnienie środków materiałowych i technicznych środków bojowych przy sprzęcie, w pododdziałach (oddziałach) pułku (dywizji), a także zgromadzenie tych środków na transporcie kompanii (batalionu) zaopatrzenia;
- zgromadzenie zapasów doraźnych mps, żywności, amunicji strzeleckiej i przeciwlotniczej;
- odtworzenie zdolności technicznej uzbrojenia i sprzętu technicznego przez wykonanie obsługiwań technicznych i remontów bieżących;
- przekazanie nadwyżkowego funduszu remontowego uzbrojenia i sprzętu technicznego szczeblowi nadrzędnemu;
- przystosowanie uzbrojenia i sprzętu technicznego, a zwłaszcza transportu do eksploatacji w przewidywanych warunkach terenowych i atmosferycznych (np. w warunkach gołoledzi, terenie górzystym itp.);
- wyewakuowanie rannych i chorych do wyznaczonych szpitali stacjonarnych lub punktów opatrunkowych;
- wydzielenie transportu z mps do kolumn pododdziałów (oddziałów), sił i środków remontowo-ewakuacyjnych oraz transportu sanitarnego do składu technicznego zamykania kolumn;
- dostosowanie ugrupowania pododdziałów (oddziałów) i urzędzeń logistycznych do rodzaju i sposobów realizacji zadań podczas przesunięcia;
- przeszkolenie żołnierzy pododdziałów (oddziałów) i urzędzeń

logistycznych w zakresie załadunku uzbrojenia i sprzętu technicznego na tabor kolejowy w przypadku przewozu transportem kolejowym.

Przedsięwzięcia wsparcia logistycznego pułku (dywizji) związane z jego przygotowaniem do przesunięcia na dużą odległość w okresie przed wybuchem wojny lub bezpośrednio po rozpoczęciu działań wojennych, wykonywane będą zazwyczaj w rejonach alarmowych. Będą one realizowane w oparciu o polowy system logistyczny oraz stacjonarne wojskowe i cywilne urządzenia logistyczne.

1.2. Ugrupowanie pododdziałów (oddziałów) i urządzeń logistycznych

1.2.1. W czasie przesunięcia własnymi środkami transportu (w marszu)

Przed rozpoczęciem marszu pododdziały (oddziały) i urządzenia logistyczne pułku (dywizji) rozmieszczają się w położeniu zwiniętym w wyznaczonych rejonach oddalonych 2-3 km od pododdziałów (oddziałów) bojowych. Utrzymywane są one w kolumnach w gotowości do rozpoczęcia marszu.

W rejonach tych rozmieszcza się również siły i środki logistyczne przydzielone przez przełożonego.

Na sposób ugrupowania pododdziałów (oddziałów) i urządzeń logistycznych zasadniczy wpływ ma sytuacja bojowa pułku (dywizji) oraz liczba przydzielonych dróg marszu.

Jeżeli w czasie przesunięcia nie przewiduje się zetknięcia z nieprzyjacielem (boju spotkaniowego) to pododdziały (oddziały) i urządzenia logistyczne rozmieszczane są w ugrupowaniu wojsk następująco:

a) x batalionie (dywizjonie): drużyna sanitarna, pluton zaopatrzenia wraz z transportem mps przydzielonym przez przełożonego i drużyna remontowa tworząca zamykanie techniczne. Pododdziały te maszerują po jednej drodze za macierzystym batalio-

nam.

b) w walka: kompania medyczna, kompania remontowa i kompania zaopatrzenia. Pododdziały te wydzielają siły i środki do wzmocnienia kolumn batalionowych oraz do zamykania technicznego. Maszerują one zazwyczaj po jednej drodze w odległości 2-3 km od sił głównych.

ci) w dywizji :

- batalion medyczny maszeruje po jednej drodze, a przydzielony batalion wzmocnienia medycznego maszeruje po drugiej drodze, każdy za drugorzutowym pułkiem;
- batalion remontowy - rozdzielony na dwie drogi - przemieszcza się za batalionem medycznym. Częścią sił tworzy zamykanie techniczne;
- batalion zaopatrzenia (bez wydzielonego transportu z mps) maszeruje po dwóch drogach; niekiedy wydziela transport z mps, który maszeruje przed siłami głównymi w celu zorganizowania masowego wydawania paliw.

Oddziały logistyczne dywizji maszerują za siłami głównymi w odległości 5-10 km.

Ugrupowanie marszowe pułku i dywizji w marszu bez przewidywania boju spotkaniowego przedstawiono w załączniku 1.

W sytuacji zagrożenia spotkaniem z nieprzyjacielem ugrupowanie i rozmieszczenie pododdziałów (oddziałów) logistycznych pułku (dywizji) powinno stwarzać dogodne warunki do szybkiego rozwijania urządzeń logistycznych na czas walki (PPZ, DPZ, GRE, PEUS, PPO i DPO).

W tym celu:

a) pododdziały logistyczne pułku pierwszego rzutu - kompania medyczna i część kompanii remontowej, transport z mps, a niekiedy również transport (własny i przydzielony) z amunicją, przemieszczają się za batalionami pierwszego rzutu. Pozostałość kompanii remontowej i kompania zaopatrzenia (bez wydzielonych sił i środków) przemieszczają się za siłami głównymi

pułku. Na końcu kolumny maszerują siły kompanii remontowej tworzące zamykanie techniczne.

b) oddziały logistyczne dywizji ugrupowują się w dwa rzuty. W pierwszym rzucie (za pułkami) pierwszego rzutu przemieszczają się - batalion medyczny i część sił batalionu remontowego, a także część transportu z amunicją. Za siłami głównymi dywizji przemieszcza się batalion remontowy i batalion zapatrzenia (bez części transportu z amunicją i mps). Na końcu kolumn marszowych dywizji maszerują siły batalionu remontowego tworzące zamykanie techniczne.

Ugrupowanie pułku i dywizji w marszu w przewidywaniu spotkania z nieprzyjacielem (boju spotkaniowego) przedstawiono w załączniku 2.

1.2.2. W czasie przewozu transportem kolejowym

Przed rozpoczęciem załadunku na transport kolejowy pododdziały (oddziały) i urządzenia logistyczne pułku (dywizji) rozmieszczają się (w położeniu zwiniętym) w rejonach wyczekiwania, gdzie utrzymywane są w kolumnach w gotowości do wymarszu na punkt ładunkowy. W rejonach tych przygotowują swój sprzęt do załadunku na tabor kolejowy.

Marsz na punkt ładunkowy pododdziały (oddziały) i urządzenia logistyczne wykonują według planowanej kolejności ich załadunku.

Kolejność przewozu pododdziałów (oddziałów) i urządzeń logistycznych transportem kolejowym określana jest przez dowódcę pułku (dywizji) w rozkazie do przewozu. Zazwyczaj będzie ona podporządkowana planowanym terminom przybywania pododdziałów (oddziałów) pułku (dywizji) do rejonów zesrodkowania po przewozie transportem kolejowym.

Pododdziały logistyczne batalionu (dywizjonu) przewożone są transportami operacyjnymi razem z jego pododdziałami bojowymi, z takim wyliczeniem, aby mogły realizować zadania wsparcia logis-

tycznego w czasie przewozu i po jego zakończeniu, a także w przypadku przerwania przewozu i konieczności kontynuowania marszu własnymi środkami transportu.

Pododdziały (oddziały) logistyczne pułku (dywizji) przewozi się transportami operacyjnymi razem z ich pododdziałami (oddziałami) bojowymi. Zapasy ruchome środków materiałowych i technicznych środków bojowych rozdziela się na kilka transportów, którymi jest przewożony dany pułk (dywizja).

2. ZAOPATRYWANIE PULKU (DYWIZJI) PODCZAS PRZESUNIĘCIA

2.1. Potrzeby materiałowe podczas przesunięcia

Potrzeby materiałowe pułku (dywizji) na czas przesunięcia ustala się na podstawie stanu zapasów zaopatrzenia w chwili otrzymania zadania, nakazanych przez przełożonego wielkości zapasów ruchomych i doraźnych zaopatrzenia przed rozpoczęciem przesunięcia, przewidywanego ich zużycia w okresie przygotowania i przesunięcia oraz wysokości i rodzajów zapasów jakie pułk (dywizja) powinien posiadać po wykonaniu przesunięcia.

W okresie poprzedzającym marsz lub przewóz pułku (dywizji) w pododdziałach (oddziałach) uzupełnia się zapasy ruchome zaopatrzenia do pełnych norm, a także gromadzi się zapasy doraźne mps, żywności i amunicji plot.

Zapasy doraźne zazwyczaj wynoszą:

- benzyny samochodowej	- 0,3 jn:
- oleju napędowego do pojazdów kołowych	- 0,3 jn:
- oleju napędowego do pojazdów gąsienicowych	- 0,2-0,5 jn:
- żywności	- 2 rdz:
- amunicji plot	- do 0,5 jo.

W marszu wykonywanym własnymi środkami transportu wielkość zużycia paliw zależy oczywiście od długości trasy. Jednak na wielkość zużycia paliw mają również wpływ takie czynniki jak: stopień oddziaływania nieprzyjaciela, warunki atmosferyczne i drogowe, sprawność techniczna sprzętu itp. W przeciętnych warunkach terenowych i atmosferycznych w marszu dobowym¹ zużycie paliw może wynieść - patrz tabela 1.

1. Przyjęta długość trasy marszu dobowego - 300 km

Wielkości zużycia paliw przedstawione w tabeli I mogą wzrosnąć: a) w warunkach zimowych, zwłaszcza przy temperaturze poniżej minus 5°C i występującej pokrywie śnieżnej (powyżej 10 cm) nawet o 50% b) w marszu w terenie górzystym i bagnistym - jestym o 50-100% Zwiększone zużycie paliw pływających występuje również w warunkach intensywnego oddziaływania nieprzysięcia na maszerujące kolumny oraz obiekty drogowe, w związku z koniecznością dokonywania objazdów zniszczeń i strat skazeh. Zużycie to może wzrosnąć nawet o 30%.

Zużycie paliw pływających podczas przewozu pułku (dywizji) transportem kolejowym wynika głównie z konieczności wykonywania manewrów sprzętem w rejonach zajmowanych przed i po przewożeniu (wyścigowych, oczekiwania, zbiórki, zesrodkowania), przemarzów pomiedzy tymi rejonami oraz w czasie załadowania sprzętu na taborki kolejowy. Łacznie w tym okresie pojazdy pokonują około 60 km, co powoduje, że zużycie paliw w pułku może wynieść około 3,5 tony benzyny samochodowej i 15 ton oleju napędowego, a w dywizji 30 ton benzyny samochodowej i 90 ton oleju napędowego.

W przypadku przerwania przewozu transportem kolejowym, pułk (dywizja) powinien być przygotowany do kontynuowania marszu.

Własnymi środkami transportu.

Przesunięcie pułku (dywizji) sposobem kombinowanym polega na

jednoczesnym wykonywaniu marszu przez tzw. rzut końowy i przewo-

zu tzw. rzutu ciężkiego - transportem kolejowym. W tym wypadku

zapotrzebowanie na paliwa należy rozpatrywać oddzielnie dla rzu-

Lp.	Rodzaj paliwa	Pułk		Dywizja	
		ton	jn	ton	jn
1	benzyna samochodowa	0,9-0,96	17-18	0,9-0,96	140-150
2	olej napędowy do pojazdów kolejowych	0,9-0,96	12,6-13,5	0,9-0,96	165-176
3	olej napędowy do pojazdów gastronomicznych	1,5-1,65	65-80	1,5-1,65	273-302
OGOLEM		-	94,6-111,5	-	578-628

Tabela 1.

tu kołowego i rzutu kolejowego.

Podczas przesunięcia pułku (dywizji), oprócz paliw, zużywane są: amunicja, żywność, zestawy remontowe i materiały medyczne, woda i inne środki zaopatrzenia.

Zużycie amunicji będzie uzależnione od aktywności lotnictwa i grup dywersyjnych nieprzyjaciela. Zużywane są głównie przeciwlotnicze pociski raketowe, amunicja strzelecka i przeciwlotnicza. Zużycie to może wynosić:

- amunicji strzeleckiej - 0,05-0,1 jo;
- amunicji przeciwlotniczej - do 0,5 jo;
- przeciwlotniczych pocisków raketowych - do 0,5 jo.

Zużycie żywności zależy oczywiście od czasu trwania przesunięcia. Zużywana żywność zazwyczaj pochodzi z zapasów doraźnych. Powoduje to, że potrzeba odtwarzania zapasów żywności zaistnieje jedynie w sytuacji, gdy pułk (dywizja) rozpocznie przesunięcie bez zapasów doraźnych żywności lub przy obniżonych zapasach ruchomych.

Dla zapewnienia procesu żywienia żołnierzy oraz do celów sanitarnych w czasie przesunięcia, niezbędna jest woda.

Minimalna dobowo norma zużycia wody dla jednego żołnierza podczas przesunięcia (na cele spożywcze i sanitarnohigieniczne) wynosi 8 litrów²/ . Powoduje to, że dla pułku zmechanizowanego potrzebne jest ok. 16000 litrów, a dla dywizji 90000 litrów wody na dobę.

Materiały medyczne zużywane w czasie przesunięcia pułku (dywizji) pochodzą z zapasów znajdujących się w kompanii (batalionie) medycznej.

2. Dobowe zużycie wody w wojnie nad Zatoką Perską przez jednego żołnierza wynosiło 70-76 l. Z ilości tej do picia przeznaczano 14 l. Pozostałą wodę wykorzystywano do celów technicznych (układów chłodzenia sprzętu) oraz celów specjalnych (gromadzenie wody na wypadek użycia broni chemicznej). Dobowe zapotrzebowanie na wodę w dywizji pancerniej wynosiło 1135m³.
Por.: J. Wozniak: Wsparcie logistyczne sił lądowych USA w wojnie nad Zatoką Perską. Przegląd Kwatermistrzowski 3-4, 1991r. s.16.

2.2. Zaopatrzenie pułku (dywizji)

2.2.1. Podczas przygotowania do przesunięcia

Pułk (dywizja) przygotowując się do przesunięcia korzysta może z zaopatrzenia znajdującego się w garnizonach, wykorzystując zapasy użytku bieżącego znajdujące się w stacjonarnych składach wojskowych i cywilnych oraz polowych składach przełożonego. Przed wymarszem w pododdziałach (oddziałach) logistycznych odtworza się zapasy ruchome zaopatrzenia oraz gromadzi zapasy doraźne amunicji plot. mps i żywności.

Zapasy doraźne mps dla samochodów i kołowych transporterów opancerzonych utrzymuje się głównie w 20 l kanistrach. Dla czołgów i niektórych pojazdów gąsienicowych zapasy te utrzymuje się w 200 l beczkach zamontowanych lub przewożonych bezpośrednio przy sprzęcie. Dla pozostałych pojazdów nie przystosowanych do przewożenia takich zapasów z konieczności gromadzi się je w pododdziałach zaopatrzenia, a przewozi głównie w jednoosiowych przyczepach-cysternach.

Zapasy doraźne żywności, zależnie od przyjętej koncepcji żywienia, podczas przesunięcia wydaje się żołnierzom lub przewozi w pododdziałach, w których przygotowywane będą gorące posiłki.

Przed rozpoczęciem przesunięcia we wszystkich pododdziałach (oddziałach) pułku (dywizji) gromadzi się zapasy wody. Do przewożenia zapasów wody wykorzystuje się specjalne zbiorniki miękkie, metalowe oraz cysterny na przyczepach i samochodach kompanii (batalionu) zaopatrzenia. Ilość wody powinna wystarczyć na czas marszu dobowego lub do rejonu (punktu), w którym będzie można zaopatrzyć się w wodę.

2.2.2. W marszu

Podczas marszu pułku (dywizji) głównym środkiem zaopatrzenia są oczywiście paliwa. Dlatego główny wysiłek służby zaopatrzenia koncentruje się na uzupełnianiu paliw w zbiornikach pojazdów i odtwarzaniu ich zapasów w pododdziałach (oddziałach) zaopatrzenia.

nia.

Zróżniami paliw dla maszerującego pułku (dywizji) mogą być: stacjonarne składy mps (wojskowe i gospodarki narodowej), transporty kolejowe z paliwami na stacjach (obsługiwane przez grupy tankowania), polowe składy mps przelożonego, kompania masowego tankowania, stacje paliwowe gospodarki narodowej, stacje paliwowe jednostek wojskowych znajdujących się w pobliżu dróg marszu itp.

W czasie marszu odbiór paliw z wyznaczonych źródeł zaopatrzenia realizują pododdziały zaopatrzenia pułku (dywizji). Wyjątek stanowi sytuacja, gdy paliwo zostaje dostarczone siłami i środkami kompanii masowego tankowania.

Podczas marszu uzupełnianie paliw w zbiornikach pojazdów mechanicznych i wozów bojowych dokonywane jest sukcesywnie w czasie postojów i odpoczynków. Jest ono konieczne zwłaszcza w pojazdach gasienicowych, w których zapas paliw nie wystarcza na wykonanie marszu dobowego - patrz załącznik nr 3.

Przy dobrej organizacji tankowania czas uzupełniania paliw w pojazdach w pułku wynosi 2-2,5 godziny, a w dywizji 4-5 godzin. Wobec tego, uwzględniając czas odbioru paliw w wyznaczonych pułkowi (dywizji) źródłach zaopatrzenia, który wynosi średnio 3-4 godziny, całkowity czas tankowania wyniesie: w pułku 5-6 godz., a w dywizji 7-8 godz.

W przypadku dwukrotnego pobierania paliw w wyznaczonych źródłach zaopatrzenia^{3/} czas ten wydłuży się o dalsze 3-4 godziny i w pułku może wynieść 8-10 godzin, a w dywizji 10-12 godzin.

W niesprzyjających warunkach (w nocy, w czasie roztopów, obfitych opadów śniegu itp.) powyższe czasy mogą się wydłużyć nawet o 50%.

Jednym z najkorzystniejszych rozwiązań problemu tankowania

3. Z dwukrotnym pobieraniem paliw przez pododdziały zaopatrzenia należy się liczyć w sytuacji, gdy odległość marszu dobowego przekroczy 250 km. Wtedy zużycie paliw może przekroczyć wielkość zapasu paliw przewożonych w pododdziałach (oddziałach) zaopatrzenia.

pułku (dywizji) w marszu jest użycie kompanii masowego tankowania⁴. Rozwiązanie to powoduje skrócenie czasu tankowania pułku do 1-1,5 godziny, a dywizji do 5-6 godzin. Ponadto nie ma potrzeby odtwarzania zapasów paliw w pododdziałach (oddziałach) zaopatrzenia, bowiem kmt własnym transportem przewozi 300 ton paliw.

W zależności od odległości marszu, przewidywanego zużycia paliw, ilości i czasu trwania postojów oraz odpoczynków, oddalenia składów od dróg marszu uzupełnianie i odtwarzanie zapasów paliw może być organizowane następującymi sposobami:

Sposób 1.

Transport z paliwami z kompanii zaopatrzenia pułku oraz z batalionu zaopatrzenia dywizji przydzielony jest do oddziałów i pododdziałów bojowych. Maszeruje on w ich ugrupowaniu i używany jest do uzupełniania paliw w zbiornikach pojazdów.

Opróżniony transport do przewozu paliw kierowany jest do wyznaczonych składów, gdzie odtwarza zapasy paliw, a następnie powraca do zabezpieczonego pododdziału.

Czas odtwarzania zapasu paliw w pododdziałach zaopatrzenia zależy od liczby przydzielonych składów paliw, ich możliwości wydawczych oraz oddalenia od planowanych rejonów postojów i odpoczynków. Wskazane jest, aby składy paliw znajdowały się w odległości nie większej niż 20-30 km. Odległość taka, w przypadku odpowiedniego frontu wydawczego w składach paliw umożliwia wykonanie 1-2 rejsów transportem do przewozu paliw w czasie odpoczynku dziennego lub nocnego.

Jeżeli zapasy paliw przewożone w pododdziałach (oddziałach) zaopatrzenia nie były wykorzystywane do uzupełnienia paliw w zbiornikach pojazdów, wówczas wykorzystuje się je w całości do tankowania pojazdów w rejonie odpoczynku dziennego. Sposób uzupełniania paliw w marszu pułku (dywizji) własnymi siłami i środ-

4. Kompania masowego tankowania może jednocześnie tankować 80 pojazdów przy użyciu posiadanych PPT-10.

kami przedstawiono w załączniku 4.

Sposób 2.

Transport pułku (dywizji) z paliwami kieruje się z góry do planowanych rejonów postoju lub odpoczynku, gdzie w miarę przybywania kolumn organizowane jest tankowanie pojazdów. W tym wypadku, oprócz dystrybutorów, do tankowania pojazdów wykorzystuje się również polowe punkty tankowania (PPT-10) z dywizyjnego batalionu zaopatrzenia.

Sposób 3.

Tankowanie pojazdów przy użyciu kompanii masowego tankowania. Kompania ta działając na korzyść maszerującego pułku lub dywizji może zorganizować w wyznaczonym rejonie tzw. front wydawczy paliw. W czasie marszu front ten najczęściej organizowany jest w rejonach odpoczynku. Taki sposób tankowania pojazdów umożliwia kontynuowanie marszu bez naruszania zapasów paliw przewożonych w pododdziałach zaopatrzenia. Sposób uzupełniania mps w czasie marszu pułku (dywizji) siłami kmt przedstawiono w załączniku 5.

Zywnienie żołnierzy w marszu organizuje się wykorzystując kuchnie pododdziałowe, z których przed rozpoczęciem i po zakończeniu marszu dobrego wydaje się gorący (gotowany) posiłek. Ponadto na czas marszu żołnierzom wydaje się suchy posiłek, a pododdziały wyposaża się w napoje (zazwyczaj kawę) w termosach. Pododdziały działające w oderwaniu od sił głównych (rozpoznawcze, zamykania technicznego, transportu paliw) wyposaża się w racje suche lub podróżne. Jednak pododdziały te powinny otrzymywać co najmniej jeden gorący posiłek w ciągu doby.

W marszu może zaistnieć potrzeba odtwarzania zapasów żywności jedynie w przypadku ich zniszczenia.

Zaopatrywanie maszerujących pododdziałów (oddziałów) w wodę odbywa się z istniejących ujęć publicznych lub ujęć w jednostkach wojskowych, zakładach przemysłu spożywczego i innych. W

przypadku braku takich ujęć, przydatność wody do spożycia i celów sanitarnohigienicznych sprawdzają pododdziały (oddziały) medyczne lub terenowe stacje sanitarno-epidemiologiczne.

Zaopatrzenie pododdziałów (oddziałów) w amunicję (zwłaszcza przeciwlotniczą) dokonywane jest z zapasów pułku (dywizji).

Krotki czas jakim pododdziały (oddziały) remontowe dysponują na realizację serwisu technicznego powoduje, że zapas części zamiennych przewożonych w pododdziałach (oddziałach) zaopatrzenia powinien wystarczyć na cały czas marszu. Podobnie przedstawia się sprawa zaopatrywania pododdziałów (oddziałów) medycznych w materiały medyczne.

Niekiedy może zająć potrzeba uzupełnienia pewnych asortymentów części zamiennych w siłach zamykania technicznego. Jest ono realizowane z zapasów przewożonych w pododdziałach (oddziałach) zaopatrzenia.

Odtwarzanie zapasów części zamiennych oraz materiałów medycznych dokonywane jest po zakończeniu marszu, zwykle w polowym składzie przełożonego lub w wyznaczonym składzie stacjonarnym.

2.2.3. W czasie przewozu transportem kolejowym

Przewóz pułku (dywizji) transportem kolejowym cechuje duża oszczędność paliw w porównaniu z marszem własnymi środkami transportu^{5/}.

Zapotrzebowanie na paliwa wynikające z ich zużycia w czasie załadowania i wyładowania z transportu kolejowego zabezpieczają zapasy doraźne zgromadzone przy sprzęcie.

Przerwanie przewozu i kontynuowanie przesunięcia własnymi środkami transportu powoduje natychmiastowy znaczny wzrost zużycia paliw. W związku z tym, wraz z przewożonymi pododdziałami (oddziałami) bojowymi przewożone są pojazdy z paliwami wydzielono-

5. Oszczędność ta w porównaniu ze zużyciem paliw w marszu dobowym (300 km) wynosi: w pułku 85-100 ton, w dywizji 460-520 ton.

ne z pododdziałów (oddziałów) zaopatrzenia. Ilość pojazdów z mps przydzielona dla jednego transportu operacyjnego powinna umożliwiać wykonanie marszu dobowego.

Zywnienie pododdziałów w czasie przewozu transportem kolejowym organizuje się w ramach poszczególnych transportów operacyjnych. Do przygotowania gorących posiłków wykorzystywane są czynne kuchnie polowe, które ładowane są do specjalnych wagonów kuchennych /Kch/.

Jeżeli nie ma możliwości przygotowania gorących posiłków w czasie przewozu, wówczas żołnierzom wydaje się suchy prowiant oraz gorącą kawę.

Dla każdego transportu operacyjnego wydawany jest zapas żywności zapewniający żywnienie żołnierzy tego transportu w czasie trwania przewozu. Zapasy żywności odtwarza się po zakończeniu przewozu korzystając ze stacjonarnych składów lub składów polowych.

Zaopatrywanie transportów operacyjnych w wodę polega na jej zgromadzeniu w pododdziałach. Wykorzystuje się do tego zbiorniki: miękkie kompanii i batalionów, zbiorniki metalowe na płozach i przyczepach oraz cysterny na przyczepach i samochodach, a także kuchnie polowe.

Odtwarzanie zapasów wody odbywa się ze sprawdzonych i zabezpieczonych ujęć wody na stacjach kolejowych podczas planowych postojów pociągów.

Transporty operacyjne podczas przewozu transportem kolejowym mogą być atakowane przez nieprzyjaciela powietrznego i naziemnego. Do odpierania tych ataków może być użyta broń osobista, WKM przewożonych czołgów, armaty plot i inne środki ogniowe⁶.

Przy średniej intensywności oddziaływania nieprzyjaciela zapasy amunicji przewożone w jednym transporcie operacyjnym powinny być wystarczające. Jednak w przypadku przewidywania dużej aktyw-

6. Ograniczenia w użyciu niektórych typów broni może powodować trakcja elektryczna, wiadukty i inne urządzenia kolejowe.

ności nieprzyjaciela, część zapasów amunicji z pododdziałów (oddziałów) zaopatrzenia powinna być przewożona wraz ze sprzętem bojowym. W tym wypadku odtworzenie zapasów zużytej amunicji nastąpi dopiero po zakończeniu przewozu.

Zapasy materiałów medycznych zużyte w pododdziałach podczas przewozu transportem kolejowym uzupełnia się po jego zakończeniu z zapasów batalionu medycznego.

Mocowanie sprzętu przewożonego transportem kolejowym dokonywane jest materiałami dostarczonymi przez kolej i ładujący się pododdział (oddział). Kolej zapewnia kliny drewniane, kliny z podkładów, gwoździe i klamry. Natomiast ładujący się pododdział (oddział) wykorzystuje własne materiały do wiązania i umocowania przewożonego sprzętu (druć, ściągacze, liny, łańcuchy, wkładki, podpórki drewniane, metalowe podkładki oporowe, materiały do maskowania) ^{7/}.

Kolej zaopatruje również transporty operacyjne, na całą drogę przewozu, w opał do ogrzewania wagonów z ludźmi i przygotowania posiłków oraz świece do oświetlenia ^{8/}. W sytuacji przedłużania się czasu przewozu, kolej na podstawie zgłoszenia komendanta transportu, uzupełnia opał i świece.

7. Ilość materiałów potrzebnych do mocowania pojazdów na platformach określona jest w "Instrukcji o przewozach wojskowych transportem kolejowym", MON, 1986, s.142 i 144.

8. Tamże, Normy wydawania opału i świec, s.113.

3. SERWIS TECHNICZNY W PUŁKU (DYWIZJI) PODCZAS PRZESUNIĘCIA

Zakres oraz sposób realizacji przedsięwzięć serwisu technicznego w pułku (dywizji) podczas przesunięcia na dużą odległość zależy przede wszystkim od sposobu tego przesunięcia.

W przypadku przewozu pułku (dywizji) transportem kolejowym przedsięwzięcia serwisu technicznego sprowadzają się do udzielania pomocy technicznej podczas:

- przemarszu do stacji załadunku i podczas ładowania sprzętu na tabor kolejowy;
- rozładunku sprzętu z taboru kolejowego i przemarszu do rejonu zesrodkowania.

Oprócz powyższych czynności, ważnym przedsięwzięciem jest usamodzielnienie wszystkich transportów operacyjnych pod względem technicznym w celu zapewnienia pomocy technicznej w przypadku przerwania przewozu i kontynuowania przesunięcia własnymi środkami transportu.

Zakres przedsięwzięć serwisu technicznego znacznie wzrasta w przypadku przesunięcia pułku (dywizji) na dużą odległość własnymi środkami transportu, w tym szczególnie w sytuacji intensywnej oddziaływania nieprzyjaciela na maszerujące kolumny. Obejmują one:

- przygotowanie kierowców, kierowców-mechaników, obsługa i załadunek do marszu w kolumnach w sytuacji oddziaływania nieprzyjaciela naziemnego i powietrznego;
- przygotowanie sprzętu do wykonania marszu przy uwzględnieniu aktualnych i przewidywanych warunków terenowych i atmosferycznych;
- zaplanowanie i zorganizowanie udzielania pomocy technicznej maszerującym wojskom przy uwzględnieniu sił i środków własnych i przydzielonych oraz innych rozmieszczonych przy drogach marszu;
- usuwanie z dróg marszu zniszczonego i uszkodzonego sprzętu. W

celu przywrócenia ich przejeźdności.

3.1. Straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym podczas przesunięcia

Wielkość strat w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym pułku (dywizji) zależy od sposobu przesunięcia, intensywności oddziaływania nieprzyjaciela, stosowanych przez niego środków walki, warunków terenowych, atmosferycznych i innych. Dzielą się one na eksploatacyjne i bojowe.

Dobowe uszkodzenia eksploatacyjne w czasie marszu mogą stanowić 2-3% stanu faktycznego uzbrojenia i sprzętu technicznego, natomiast uszkodzenia bojowe 5-10%.

Straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym pułku (dywizji) podczas przewozu transportem kolejowym mogą wynosić:

- uszkodzenia eksploatacyjne - do 1%;
- uszkodzenia bojowe - do 5%.

Zarówno w marszu jak i podczas przewozu transportem kolejowym straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym mogą przekroczyć podane wielkości w przypadku użycia przez nieprzyjaciela broni precyzyjnego rażenia. Szczególnie groźne będzie użycie tej broni przez środki napadu powietrznego na transporty kolejowe nie posiadające wystarczającej obrony przeciwlotniczej. W skrajnych przypadkach może nastąpić przerwanie przewozu pułku (dywizji) transportem kolejowym.

3.2. Realizacja serwisu technicznego w pułku (dywizji)

3.2.1. Podczas przygotowania do przesunięcia

Podczas przygotowania do przesunięcia pułku (dywizji) do przesunięcia należy:

- przygotować sprzęt techniczny do marszu;
- wydzielić siły i środki do zamykania technicznego^{2/} kolumn;

- wydzielić siły i środki do zamykania technicznego⁹ kolumn;
- ustalić miejsca, sposób i zakres udzielania pomocy technicznej maszerującym pododdziałom (oddziałom) przez elementy serwisu technicznego wydzielane z wojskowych i cywilnych obiektów infrastruktury technicznej obszaru kraju.

Niezależnie od sposobu przesunięcia podstawowym celem serwisu technicznego w tym okresie jest zapewnienie zdolności technicznej uzbrojenia i sprzętu oraz ciągłej jego gotowości do użycia.

Cel ten osiąga się poprzez:

- udzielanie fachowej pomocy kierowcom i obsłudgom w zakresie eksploatacji sprzętu w zaistniałych warunkach bojowych, terenowych i atmosferycznych;
- udzielanie pomocy pojazdom ugrzęźniętym, zatopionym, zawieszonym itp. w celu przywrócenia im zdolności trakcyjnej;
- holowanie pojazdów przez odcinki dróg, których nie są w stanie samodzielnie pokonać;
- wykonywanie remontów bieżących o małej pracochłonności umożliwiających kontynuowanie marszu;
- ewakuowanie uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu, (którego naprawa przekracza możliwości remontowe zamykania technicznego kolumn) do punktów pomocy technicznej¹⁰ lub stacjonarnych zakładów i warsztatów remontowych.

9. Zamykanie techniczne to siły i środki ewakuacyjne i remontowe wydzielone z pododdziału (oddziału) remontowego w celu realizacji zadań serwisu technicznego na korzyść określonej kolumny maszerujących wojsk.

10. Punkty pomocy technicznej (PPT) organizowane są na bazie stacjonarnych warsztatów (wojskowych i cywilnych) w miejscowościach rozmieszczonych wzdłuż dróg marszu lub w ich pobliżu (do 2 km od drogi). Zadaniem ich jest udzielanie kwalifikowanej pomocy technicznej załogom przy usuwaniu niesprawności sprzętu lub samodzielne wykonywanie remontów uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu w zakresie określonym dla danego PPT.

3.2.2. W marszu

Podczas przygotowania pułku (dywizji) do marszu:

- sprawdza się stan techniczny i ukompletowanie pojazdów;
- w pojazdach, w których zapas przebiegu silników jest mniejszy od planowanej odległości marszu, wymienia się je na nowe, a gdy ich stan techniczny spełnia wymagane parametry, przedłuża resurs przebiegu;
- wymienia się gąsienice o zapasie przebiegu mniejszym od planowanej odległości marszu;
- wykonuje się obsługiwanie techniczne i usuwa stwierdzone uszkodzenia i niesprawności;
- kończy się remonty bieżące, a sprzęt przekraczający możliwości wykonawcze pododdziałów (oddziałów) remontowych pozostawia się w garnizonie lub przekazuje przełożonemu;
- wydziela się siły i środki do zamykania technicznego kolumn i stawia im zadania;
- wypracowuje się koncepcję działania serwisu technicznego podczas marszu.

Zamykanie techniczne na czas marszu organizuje się w każdym pododdziale, który posiada organiczne siły i środki ewakuacyjne i remontowe. Wraz z pojazdami stanowiącymi zamykanie techniczne kolumny, maszerują pojazdy z mps i pojazdy sanitarne. W marszu z przewidywaniem boju spotkaniowego skład ten powinien mieć możliwość przekształcenia się w grupę ewakuacyjno-remontową odpowiedniego szczebia (batalionową, pułkową, dywizyjną).

Siły i środki zamykania technicznego realizują następujące zadania:

- przywracają zdolność trakcyjną pojazdom ugrzęźniętym, zatopionym, zawieszonym itp.;
- holują pojazdy przez odcinki dróg, których one nie są w stanie samodzielnie pokonać;
- dostarczają kierowcom (załogom, obsługi) części zamienne niezbędne im do usunięcia niesprawności;

W większości przypadków rozwijane przy drogach marszu punkty pomocy technicznej nie będą posiadały środków ewakuacyjnych. W związku z tym, należy się liczyć z koniecznością ewakuowania do nich uszkodzonych pojazdów, przy użyciu własnych środków ewakuacyjnych.

Uwzględniając różnorodność i mnogość zadań realizowanych przy użyciu środków ewakuacyjnych, należy dążyć do ich przydzielania wszystkim, maszerującym kolumnom.

3.2.3. W czasie przewozu transportem kolejowym

Proces przygotowania sprzętu do przewozu transportem kolejowym jest podobny jak do marszu. Należy bowiem przewidywać sytuację, w której sprzęt bezpośrednio po rozładowaniu z transportu kolejowego może dalej kontynuować marsz lub być użyty w walce. Powinien więc być załadowany na transport w takim stanie technicznym, który zapewni jego zdolność techniczną w dowolnym czasie rozładowania z taboru kolejowego.

W czasie marszu do stacji załadowania i do rejonu zesrodkowania po rozładowaniu z taboru kolejowego, wydziela się takie same elementy pomocy technicznej, jak w czasie przesunięcia własnymi środkami transportu. Siły i środki stanowiące zamykanie techniczne kolumn kompanii, przewożone są wraz ze swoimi kompaniami tym samym transportem, batalionu - ostatnim transportem danego batalionu. Podobnie rozwiązane jest przewożenie zamykania technicznego pułku. Takie rozmieszczenie sił i środków zamykania technicznego na poszczególnych transportach kolejowych zapewnia realizację pomocy technicznej podczas marszu z chwilą wyładowania z transportu kolejowego.

W przypadku powstania uszkodzeń sprzętu podczas przewozu nie przewiduje się wykonywania remontów w czasie jazdy pociągu. Remonty mogą być wykonywane jedynie podczas postoju pociągu na stacjach, a ich zakres ogranicza się do napraw umożliwiających samodzielny zjazd uszkodzonego pojazdu z wagonu kolejowego po

przybyciu transportu operacyjnego na miejsce rozładunku. Jeżeli naprawa taka jest niemożliwa, wówczas uszkodzony sprzęt rozładowuje się z wagonów przez ściąganie, spychanie lub zdejmowanie i gromadzi w punkcie zbiórki w pobliżu stacji rozładowania. Po przeprowadzeniu rozpoznania technicznego melduje się jego wyniki przełożonemu i postępuje zgodnie z jego decyzją.

4. POMOC MEDYCZNA W PUŁKU (DYWIZJI) PODCZAS PRZESUNIĘCIA

Pomoc medyczna realizowana podczas przesunięcia pułku (dywizji) w odróżnieniu od pomocy medycznej realizowanej w natarciu lub w obronie wyróżnia przede wszystkim specyfika użycia sił i środków służby zdrowia. Wynika ona z faktu realizacji przesunięcia przez pododdziały (oddziały) medyczne, przy jednoczesnym świadczeniu pomocy medycznej na rzecz maszerujących lub przewożonych pododdziałów (oddziałów) pułku (dywizji).

4.1. Straty sanitarne

Straty sanitarne w pułku (dywizji) w marszu i podczas przewozu transportem kolejowym mogą powstać w wyniku uderzeń nieprzyjaciela, katastrof kolejowych, kolizji drogowych oraz samoistnych zachorowań.

Ocenia się, że dobowe straty sanitarne pułku (dywizji) w czasie przesunięcia mogą wynieść:

- od broni konwencjonalnej 0,5-1%;
- choroby 0,08-0,1%.

W warunkach stosowania broni masowego rażenia straty sanitarne mogą wzrosnąć do 2 % stanu osobowego w ciągu doby.

4.2. Realizacja pomocy medycznej w pułku (dywizji)

4.2.1. Podczas przygotowania do przesunięcia

Zasadniczymi przedsięwzięciami służby zdrowia pułku (dywizji) podczas przygotowania do przesunięcia są:

- rozpoznanie medyczne: w marszu - dróg marszu, rejonów postoju i odpoczynku, w czasie przewozu transportem kolejowym - rejonów wyjściowych, wyczekiwania i stacji załadowania jak również stacji wyładowania oraz rejonów zbiórki i zesrodkowania po wyładowaniu;
- przedsięwzięcia leczniczo-ewakuacyjne;

- przedsięwzięcia sanitarno-przeciwepidemiczne.

Rozpoznanie medyczne, przedsięwzięcia leczniczo-ewakuacyjne i sanitarno-przeciwepidemiczne organizuje naczelny lekarz pułku (szef sanitarny dywizji). Realizują je siły i środki drużyn medycznych batalionów, kompanii medycznej pułku oraz plutonu specjalnego batalionu medycznego dywizji, a także kompanii przeciwepidemicznej batalionu wzmocnienia medycznego przydzielone przez przełożonego.

Rozpoznanie medyczne prowadzone jest w celu:

- wybrania miejsca na rozwinięcie punktów opatrunkowych;
- ustalania liczby łóżek szpitalnych dla rannych i chorych żołnierzy w wojskowych i cywilnych szpitalach stacjonarnych znajdujących się w pobliżu dróg marszu i ~~tras przewozu;~~
- określenia stanu sanitarno-epidemicznego: w marszu - dróg marszu, rejonów postoju i odpoczynku, w czasie przewozu ~~transportem kolejowym - rejonów wyjściowych, wyczekiwania i stacji załadowania, wyładowania, rejonów zbiórki i zesrodkowania;~~
- oznaczenia źródeł pobierania wody.

Naczelny lekarz pułku (szef sanitarny dywizji) organizując przedsięwzięcia leczniczo-ewakuacyjne przed marszem i przewozem transportem kolejowym przede wszystkim ewakuuje z pododdziałów (oddziałów) do najbliższych położonych cywilnych i wojskowych szpitali stacjonarnych rannych i chorych nie mogących w nich brać udziału. Przed marszem wzmocnia siłami i środkami kompanii medycznej (batalionu medycznego) pododdziały (oddziały) rozpoznania i ubezpieczenia oraz dokonuje podziału sił i środków medycznych dla poszczególnych kolumn.

W celu udzielania pierwszej pomocy lekarskiej rannym i chorym w rejonach wyjściowych, wyczekiwania, stacji załadowania i wyładowania oraz rejonów zbiórki i zesrodkowania po wyładowaniu rozwija się punkty opatrunkowe. Ewakuację medyczną z punktów opatrunkowych do najbliższych położonych cywilnych i wojskowych szpitali stacjonarnych realizują siły i środki transportu sanitarnego.

pułku (dywizji). Po zakończeniu załadowania (wylądowania) wojsk punkty opatrunkowe zwiążają się i przesuwać wraz ze swoimi pododdziałami (oddziałami).

Przedsięwzięcia sanitarnohigieniczne i przeciwepidemiczne w okresie przygotowania pułku (dywizji) do przewozu transportem kolejowym realizują etatowe pododdziały (oddziały) medyczne. Lekarze przydzielani transportom operacyjnym przeprowadzają przeglądy lekarskie całego stanu osobowego transportu w celu ujawnienia chorych żołnierzy. Zakaźnie chorzy są natychmiast izolowani, a w razie konieczności ewakuuje się ich do pobliskich szpitali. W razie konieczności przeprowadzane są szczepienia ochronne przeciw chorobom zakaźnym. Lekarz transportu wspólnie z jego komendantem dokonują kontroli taboru kolejowego. Sprawdzają pod względem sanitarnym stan wagonów do przewozu ludzi, czynnych kuchni polowych i środków spożywczych. W chłodnych porach roku kontrolowany jest pomadto stan sprzętu do ogrzewania wagonów.

4.2.2. W marszu

W marszu pierwsza pomoc medyczna rannym i chorym żołnierzom udzielana jest w ramach samopomocy i pomocy wzajemnej bezpośrednio na środkach transportowych. Pierwsza pomoc lekarska udzielana jest w rozwiniętych salach opatrunkowych (operacyjnych) na samochodach podczas postojów i odpoczynków. Przy dużych stratach sanitarnych rozwijane są pułkowe (dywizyjne) punkty opatrunkowe. Jeżeli wielkość strat sanitarnych znacznie przekracza możliwości się i środków służby zdrowia pułku (dywizji), w rejonie powstania tych strat pomoc medyczna udzielana jest przez kompanie wzmocnienia medycznego. Rannych i chorych wymagających kwalifikowanej pomocy medycznej ewakuuje się środkami transportu sanitarnego maszerujących pododdziałów (oddziałów) do najbliższych cywilnych i wojskowych szpitali stacjonarnych. Kierunek ewakuacji powinien być zgodny z kierunkiem marszu (ewakuacja do przodu). Zapobiega to odrywaniu się środków transportu sanitarnego.

nego od macierzystych kolumn.

W marszu drużyny sanitarne batalionów z reguły przesuwają się za siłami głównymi batalionów, a kompania medyczna maszeruje na czele pododdziałów logistycznych pułku. Jeżeli pułk maszeruje po dwóch drogach, po jednej maszeruje kompania medyczna, a po drugiej drużyna medyczna wzmocniona lekarzem.

Dywizja najczęściej maszeruje po dwóch drogach. Wobec tego za jej siłami głównymi (pierwszorzutowymi pułkami), na każdej drodze marszu maszerują kompanie medyczne batalionu medycznego. Jeżeli natomiast dywizji będzie przydzielona kompania wzmocnienia medycznego (z korpuśnego batalionu wzmocnienia medycznego), wówczas po jednej drodze maszerować będzie organiczny batalion medyczny, a po drugiej kompania wzmocnienia medycznego.

Przedsięwzięcia sanitarno-przeciwepidemiczne w marszu dotyczą przede wszystkim sprawowania nadzoru nad warunkami i higieną żywienia żołnierzy oraz zaopatrywaniem pododdziałów (oddziałów) w wodę. Kontrolą poddawany jest również stopień zmęczenia żołnierzy i w związku z tym sposób organizowania im odpoczynku. Kontrole te mają również na celu niedopuszczenie do kontaktowania się żołnierzy maszerujących pododdziałów (oddziałów) z ludnością cywilną. W porze zimowej wykonywane są czynności profilaktyczne zapobiegające odmrożeniom, natomiast latem - udarom cieplnym.

4.2.3. W czasie przewozu transportem kolejowym

Do udzielania pomocy medycznej żołnierzom przewożonym transportem kolejowym wykorzystuje się:

- etatowe pododdziały (oddziały) medyczne pułku (dywizji);
- cywilne i wojskowe zakłady służby zdrowia przy trasie przewozu;
- siły i środki obrony cywilnej (oddziały pierwszej pomocy medycznej).

Podczas organizowania przewozu pułku (dywizji) transportem kolejowym dowódca w rozkazie do przewozu wyznacza dla każdego

transportu operacyjnego lekarza transportu.

W celu udzielania pierwszej pomocy lekarskiej żołnierzom transportów operacyjnych w czasie przewozu, w każdym z nich urządza się punkt opatrunkowy wraz z izolatorem. Rozwija się je w przedziale wagonu osobowego lub przy wartowni, wyposażając w niezbędny sprzęt i materiały medyczne.

Rannych i chorych wymagających kwalifikowanej pomocy medycznej lekarz transportu operacyjnego, za zezwoleniem komendanta transportu, ewakuuje do najbliższego położonego szpitala przy trasie przewozu. Szpital na żądanie organów komunikacji wojskowej może wysłać na stację środki transportu sanitarnego i personel medyczny w celu przejęcia rannych lub chorych.

W sytuacji masowych strat sanitarnych, kiedy potrzeby udzielania pomocy rannym i chorym przekraczają możliwości służby zdrowia transportu operacyjnego, organy komunikacji wojskowej na prośbę komendanta transportu, organizują pomoc z najbliższych wojskowych lub cywilnych zakładów medycznych.

W czasie przejazdu transportu operacyjnego systematycznie powinien być kontrolowany stan sanitarny wagonów z ludźmi. Wykryci chorzy żołnierze podejrzani o choroby zakaźne powinni być natychmiast izolowani. Kontrola poddawana jest również jakość środków spożywczych, sposób ich przechowywania w wagonie - magazynie, warunki przygotowania posiłków oraz sposób zaopatrywania w przegotowaną wodę. Jeżeli przewóz trwa dłużej niż 7-8 dni, stan osobowy transportu operacyjnego poddawany jest obowiązkowym zabiegom sanitarnym: kąpiel, zmiana bielizny i przegląd lekarski. Przeprowadza się je w kolejowych punktach sanitarno - kontrolnych, w łaźniach garnizonowych lub kolejowych.

W razie stwierdzenia w transporcie operacyjnym 2% zachorowań stanu osobowego na tę samą chorobę zakaźną, lub 5% zachorowań na różne choroby zakaźne, jak również przy stwierdzeniu chociażby jednego przypadku choroby zakaźnej szczególnie niebezpiecznej (dżuma, cholera, ospa prawdziwa) na rozkaz dowódcy okręgu woj-

skowego (armii, korpusu) transport wyladowuje się, a skład osobowy poddaje kwarantannie.

5. KIEROWANIE WSPARCIEM LOGISTYCZNYM PUŁKU (DYWIZJI). PODCZAS PRZESUNIĘCIA

5.1. Właściwości ogólne

Kierowanie wsparciem logistycznym pułku (dywizji) w okresie przygotowania przesunięcia odbywa się z centrum kierowania wsparciem logistycznym funkcjonującym na stanowisku dowodzenia. Natomiast podczas przesunięcia realizowane jest z centrum kierowania wsparciem logistycznym, przemieszczającego się w składzie stanowiska dowodzenia pułku (dywizji). Polega ono na zarządzaniu procesem wsparcia logistycznego realizowanego na rzecz pododdziałów (oddziałów) bojowych oraz dowodzeniu pododdziałami (oddziałami) logistycznymi pułku (dywizji).

Nadrzędnym celem kierowania wsparciem logistycznym w pułku (dywizji) podczas przesunięcia jest zapewnienie przesuwającym pododdziałom (oddziałom) warunków, do osiągnięcia przez nie nakazanych rejonów z zachowaniem pełnej zdolności bojowej i gotowości do prowadzenia działań bojowych. Logistyczne organy kierowania pułku (dywizji) realizują je poprzez planowanie, organizowanie, pobudzanie i kontrolowanie.

Podstawowym dokumentem planistycznym jest "Plan wsparcia logistycznego pułku (dywizji) w marszu" (w czasie przewozu), opracowywany na mapie w skali 1:100.000 wraz z legendą.

Na mapie zazwyczaj przedstawia się następujące informacje:

- rubież styczności wojsk z oznaczeniem wojsk własnych i nieprzyjaciela;
- rejon zagrożony działaniem desantów, grup dywersyjnych, dywersyjno-rozpoznawczych i innych;
- rejon rozmieszczenia pułku (dywizji) przed rozpoczęciem przesunięcia i po jego zakończeniu oraz rejon pododdziałów (oddziałów) logistycznych;
- rozmieszczenie stanowisk dowodzenia;
- drogi marszu (przewozu);

- punkty (linie) wyjściowe i wyrównania oraz czasy ich przekraczania, (rejonny wyjściowe, wyczekiwania, punkty ładowania i rozładowania oraz rejonny zbiórki i zesrodkowania);
- rejonny postojów i odpoczynków w marszu;
- źródła zaopatrzenia dla maszerujących pododdziałów (oddziałów) pułku (dywizji);
- stacjonarne szpitale i inne urządzenia medyczne;
- warsztaty remontowe, punkty pomocy technicznej i inne;
- rozmieszczenie pododdziałów (oddziałów) logistycznych w ugrupowaniu marszowym pułku (dywizji) lub sposób przewozu pododdziałów (oddziałów) logistycznych transportem kolejowym.

Ponadto na mapie nanosi się informacje dodatkowe takie jak: wydzielone ilości i rodzaje paliw w składach stacjonarnych, rozmieszczenie i wydajność źródeł wody i inne.

W legendzie najistotniejszym jest dokonanie bilansu potrzeb materiałowych przesuwanego pułku (dywizji), szczególnie zapotrzebowanie na mps, z możliwościami odtwarzania ich zapasów, a także bilansu potrzeb i możliwości ewakuacyjno-remontowych i ewakuacyjno-leczniczych.

Uzupełnieniem planu wsparcia logistycznego pułku (dywizji) w marszu (w czasie przewozu) są plany opracowywane przez pionny funkcyjny system logistycznego pułku (dywizji) w zakresie zapatrywania oraz realizacji serwisu technicznego i pomocy medycznej.

Dokumentami inicjującymi proces wsparcia logistycznego w pułku (dywizji), a później pobudzającymi do działania wykonawców zadań logistycznych oraz adresatów, na rzecz których będą one realizowane są: wstępne zarządzenia logistyczne uruchamiające proces wsparcia logistycznego; zarządzenia logistyczne nakazujące wykonanie określonych czynności przygotowawczych przez adresatów oraz rozkaz logistyczny, który jest dokumentem wykonawczym dla organów i pododdziałów (oddziałów) logistycznych.

Kontrolowanie procesu organizowania i realizowania wsparcia

logistycznego odbywa się poprzez bezpośredni nadzór, szefa logistyki i podległych jemu szefów pionów funkcyjnych, sprawowany głównie w okresie przygotowania pułku (dywizji) do przesunięcia. W toku przesunięcia - głównie przez system ustnych i pisemnych meldunków i sprawozdań, oraz sporadycznie przez kontakt osobisty. Podczas przesunięcia pułku (dywizji) do kierowania procesem wsparcia logistycznego wykorzystywana jest łączność radiowa stanowiska dowodzenia, systemu łączności stacjonarnej resortu łączności, system łączności PKP, a także w ograniczonym zakresie wewnętrzna łączność radiowa z dowódcami pododdziałów (oddziałów) logistycznych.

5.2. Ziarcowanie wsparciem logistycznym pułku (dywizji)

5.2.1. Podczas przygotowania przesunięcia

Praca szefa logistyki pułku (dywizji) i podległych jemu logistycznych organów kierowania realizowana jest podobnie jak dowódcy i sztabu w cyklu zadaniowym¹¹ wyróżniając w nim okres przygotowania i realizacji przesunięcia.

W okresie przygotowania przesunięcia (marszu lub przewozu), kiedy szef logistyki na organizowanie wsparcia logistycznego pułku (dywizji) będzie dysponował:

- dostateczną ilością czasu - praca organów logistycznych będzie organizowana metodą kolejnego przygotowania przesunięcia;
- ograniczonym czasem (10-12 godzin) - praca organów logistycznych będzie organizowana metodą równoległego przygotowania przesunięcia;
- skrajnie ograniczonym czasem - praca organów logistycznych organizowana będzie metodą dyrektywną.

11. Zadanie na wykonanie przesunięcia stawiane jest zazwyczaj do osiągnięcia wyznaczonego rejonu. Natomiast w marszu na dużą odległość zadanie stawiane jest pododdziałom (oddziałom) tylko na pierwszą dobę marszu. Zadanie na kolejną dobę marszu przekazuje się w rejonie odpoczynku.

Praca metodą kolejnego i równoległego przygotowania przesunięcia pozwala szefowi logistyki pułku (dywizji) i podległym jemu logistycznym organom kierowania na wypracowanie pełnej dokumentacji planistycznej i dokumentów kierowania, zorganizowanie zasadniczych przedsięwzięć logistycznych oraz udzielanie pomocy ich wykonawcom.

Metoda kolejnego przygotowania przesunięcia polega na udziale szefa logistyki w wypracowaniu decyzji dowódcy pułku (dywizji) i przekazaniu do pododdziałów (oddziałów) zarządzeń logistycznych, a dla pododdziałów (oddziałów) logistycznych - rozkazu logistycznego na marsz (przewóz transportem kolejowym).

W metodzie równoległego przygotowania przesunięcia, szef logistyki uczestniczy w wypracowaniu zamiaru dowódcy i po jego ogłoszeniu wydaje pododdziałom (oddziałom) wstępne zarządzenia logistyczne.

Praca logistycznych organów kierowania pułku (dywizji) metoda dyrektywna opiera się na zamiarze dowódcy, w wypracowaniu którego uczestniczył szef logistyki. W tym wypadku dokumentacja logistyczna opracowywana jest w niezbędnym zakresie.

Warunki organizowania wsparcia logistycznego pułku (dywizji) podczas przesunięcia, oprócz przyjętego stylu pracy dowódcy nad przygotowaniem przesunięcia, zależą również od sytuacji bojowej i logistycznej.

Jeżeli pułk (dywizja) otrzyma zadanie do przesunięcia w czasie pokoju, szef logistyki z reguły będzie dysponował dostateczną ilością czasu na zorganizowanie wsparcia logistycznego. W tym wypadku koncepcja wsparcia logistycznego pododdziałów (oddziałów) bojowych i działanie pododdziałów (oddziałów) logistycznych będzie mogła być opracowana szczegółowo, a nawet w kilku wariantach.

W przypadku organizowania wsparcia logistycznego przesunięcia pułku (dywizji) w warunkach wojny, czas organizowania i realizowania przedsięwzięć logistycznych może być skrajnie ograniczony.

Powoduje to, że dokumentacja logistyczna będzie opracowywana w minimalnym zakresie. Wiele zarządzeń logistycznych przekazywanych będzie ustnie, często poprzez kontakt osobisty szefa logistyki i szefów pionów funkcyjnych z wykonawcami.

5.2.2. W marszu

Kierowanie wsparciem logistycznym pułku (dywizji) podczas marszu ma na celu zapewnienie ciągłości zasilania i obsługi marszerujących pododdziałów (oddziałów). Polega ono na: systematycznym zbieraniu informacji, analizowaniu i ocenie sytuacji bojowej i logistycznej w pododdziałach (oddziałach) bojowych, dokonywaniu niezbędnych korekt w opracowanej dokumentacji planistycznej i stawianiu skorygowanych zadań wykonawcom: pobudzaniu podwładnych do działania i wykazywania inicjatywy; sprawowaniu kontroli i nadzoru nad realizacją przedsięwzięć logistycznych; składaniu meldunków o sytuacji logistycznej dowódcy pułku (dywizji) i szefowi logistyki szczebla nadrzędnego.

Informacje o sytuacji bojowej i logistycznej w pododdziałach (oddziałach) ogólnowojskowych i logistycznych uzyskuje się głównie z meldunków napływających z niższego szczebla w sieci radiowej dowódcy i sztabu pułku (dywizji) oraz sieci radiowej szefa logistyki. W newralgicznych etapach marszu informacje mogą być uzyskiwane przez oficerów wyznaczonych przez szefa logistyki lub osobistą kontrolę realizacji wsparcia logistycznego np. w rejonach masowego tankowania.

Utrzymywanie ciągłości kierowania wsparciem logistycznym wymaga podejmowania w porę racjonalnych decyzji i przekazywania poleceń i informacji wykonawcom. Wybór sposobu przekazania zależy od stopnia pilności, dokładności i skrytości przekazywanych treści. W marszu istnieją znaczne utrudnienia w przekazywaniu informacji zwłaszcza niejawnych, wynikające głównie z ograniczeń pracy środków radiowych na nadawanie. Niekiedy, zadania te mogą być przekazywane przez dowódcę lub oficerów sztabu dywizji przy

wykorzystaniu powietrznego elementu dowodzenia (PED).

W rejonie odpoczynku zadania mogą być przekazywane:

- przez szefa logistyki lub wyznaczonego oficera - wyjeżdżających do pododdziałów (oddziałów) w celu przekazania zarządzeń logistycznych;
- poprzez wezwanie do centrum kierowania wsparciem logistycznym dowódców pododdziałów (oddziałów) logistycznych.

Utrata ciągłości kierowania wsparciem logistycznym szczególnie w warunkach intensywnego oddziaływania nieprzyjaciela na maszerujące wojska może doprowadzić do załamania się procesu zasilenia i obsługi pododdziałów (oddziałów), a w konsekwencji do nie wykonania marszu w nakazanym czasie.

W dywizji maszerującej najczęściej po dwóch drogach ciągłość kierowania wsparciem logistycznym zapewnia się w ten sposób, że na jednej drodze marszu przy SD, maszeruje obsada pracująca na CKWL, na drugiej drodze - przy WSD, maszeruje grupa operacyjna oficerów wydzielonych z funkcyjnych pionów logistycznych.

Zmęczenie logistycznych organów kierowania powodowane marszem uzasadnia wprowadzenie pracy dwuzmianowej w zespołach SD pułku i dywizji.

W przesunięciu własnymi środkami transportu istotne znaczenie ma utrzymanie współdziałania wojskowo-cywilnego logistycznych organów kierowania pułku (dywizji) z organami administracji państwowej oraz kierownictwami przydzielonych stacjonarnych składów zaopatrzenia, szpitali, warsztatów itp. Wymiana informacji w tych relacjach może być realizowana głównie środkami łączności telefonicznej, rzadziej przez kontakt osobisty szefa logistyki z przedstawicielami organów administracji państwowej oraz oficerów pionów funkcyjnych z kierownictwami wymienionych obiektów.

5.2.3. W czasie przewozu transportem kolejowym

Kierowanie wsparciem logistycznym pułku (dywizji) w czasie przewozu transportem kolejowym ma na celu zapewnienie ciągłości

zasilania i obsługi przewożonych pododdziałów (oddziałów), a w przypadku przerwania przewozu - w przesunięciu realizowanym własnymi środkami transportu.

Proces kierowania wsparciem logistycznym pułku (dywizji) w czasie przewozu jest podobny jak w marszu.

Informacje o sytuacji w poszczególnych transportach operacyjnych do sztabu pułku (dywizji) napływają w formie meldunków przekazywanych przez komendantów transportów w czasie planowych postojów na stacjach kolejowych oraz organów liniowych komunikacji wojskowej.

Ograniczone możliwości nawiązywania bezpośredniej łączności szefa logistyki pułku (dywizji) z podległymi organami i pododdziałami (oddziałami) logistycznymi wymaga korzystania z informacji przekazywanych w sieci radiowej dowódcy. Sieć ta będzie również wykorzystywana do przekazywania poleceń i informacji wykonawcom w czasie trwania przewozu.

Najtrudniejszym problemem dla organów logistycznych pułku (dywizji) będzie kierowanie procesem wsparcia logistycznego transportów operacyjnych w przypadku przerwania przewozu. Spowodowane to będzie trudnościami w nawiązaniu łączności. Dlatego też sytuacja taka powinna być uwzględniona w planie przewozu. Powinien on uwzględniać sposób nawiązywania łączności, a także przewidywać kontynuację przesunięcia poszczególnych transportów operacyjnych własnymi środkami transportu w warunkach całkowitego jej braku.

5.2.4. W czasie przesunięcia sposobem kombinowanym

Kierowanie wsparciem logistycznym pułku (dywizji) w czasie przesunięcia sposobem kombinowanym realizowane jest dla rzutu kołowego jak w pułku (dywizji) wykonującym marsz własnymi środkami transportu, a dla rzutu kolejowego jak w pułku (dywizji) przewożonym transportem kolejowym.

Informacje o sytuacji w pododdziałach (oddziałach) rzutu ko-

łowego do sztabu pułku (dywizji) przekazywane są w formie meldunków składanych przez ich dowódców. Wykorzystywana jest do tego celu łączność radiowa dowodzenia, łączność przewodowa Ministerstwa łączności oraz wojskowej poczty polowej.

Informacje o sytuacji w pododdziałach (oddziałach) rzutu kolejowego (głównie gasienicowego) do sztabu pułku (dywizji) przekazywane są w formie meldunków składanych przez dowódców przewożonych pododdziałów (zazwyczaj komendantów transportów operacyjnych). Meldunki w czasie przewozu składane są podczas planowanych postojów na stacjach kolejowych.

Łączność ta będzie również wykorzystywana do przekazywania informacji i poleceń podległym organom i pododdziałom logistycznym w czasie trwania przesunięcia

Nierówne tempo marszu rzutu kołowego i przewozu rzutu kolejowego powoduje trudności w nawiązywaniu i utrzymaniu łączności, a tym samym kierowania procesem wsparcia logistycznego przesuwnych rzutów (kołowego i kolejowego). W takiej sytuacji już w okresie planowania przesunięcia należy przewidzieć sposoby nawiązania łączności w sytuacji awaryjnej, a także kontynuację przesunięcia własnymi środkami transportu w warunkach zakłóceń łączności.

Wydrukowano w 55 egz.

Egz.nr 1-55 Bibl.Gł.DZN

Wyk.płk JASINIEWSKI

Druk AON nr pś-133/WW

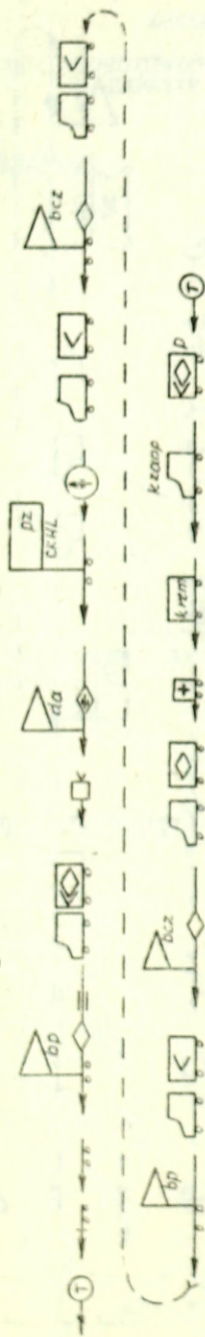
Korekta autorska

WYKAZ LITERATURY

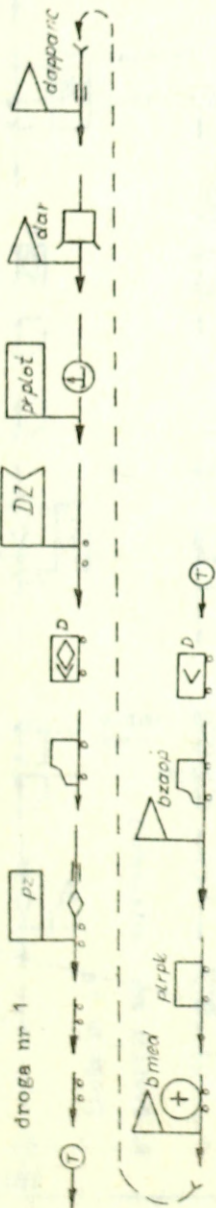
1. Czekatowski Cz.: Problemy zabezpieczenia technicznego pułku zmechanizowanego podczas marszu. ASG WP, 1989r.
2. Instrukcja o działalności służby MPS w czasie wojny. MON, 1976r.
3. Instrukcja o organizacji i pracy tyłów taktycznych. MON, 1981r.
4. Instrukcja o organizacji i pracy służby czółogowo-samochodowej w warunkach polowych na szczeblu taktycznym. MON, 1978r.
5. Instrukcja o przewozach wojskowych transportem kolejowym. MON, 1986r.
6. Instrukcja o zabezpieczeniu medycznym związku taktycznego (oddziału) w czasie wojny. MON, 1976r.
7. Materiałowo-techniczne zabezpieczenie działań bojowych wojsk przez służbę uzbrojenia i elektroniki. MON, 1979r.
8. Nowak E.: Kierowanie wsparciem logistycznym pułku i dywizji. Skrypt AON, 1991r.
9. Nowak E.: Wsparcie logistyczne pułku i dywizji zmechanizowanej w walce. Ogólna teoria problemu. Skrypt AON, 1992r.
10. Nowak E.: Wsparcie logistyczne wojsk walczących. Problemy planowania materiałowego. Przegląd Kwat. 3-4 (236-237) z 1991r.
11. Porzuczek Cz.: Zabezpieczenie tyłowe pułku i dywizji w marszu. Skrypt ASG WP, 1989r.
12. Przepisy o gospodarce żywnościowej i organizacji żywienia w czasie wojny. MON, 1981r.
13. Regulamin walki wojsk lądowych cz.I, dywizja, pułk. MON, 1985r.
14. Taktyka ogólna. Podręcznik. ASG WP, 1988r.

ROZMIESZCZENIE PODDZIAŁÓW / ODDZIAŁÓW / LOGISTYCZNYCH W UGRUPOWANIU
MARSZOWYM / bez przewidywania boju spotkanowego/

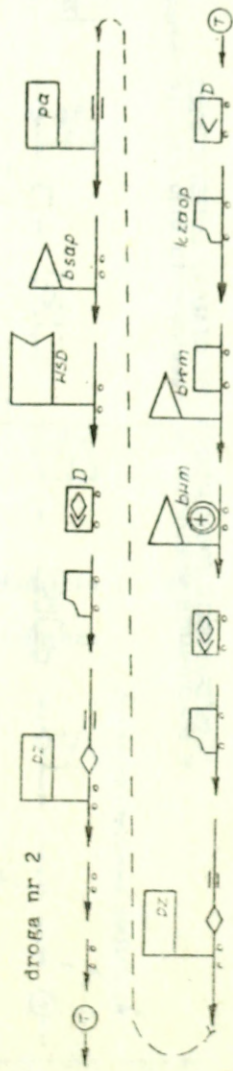
A. Pułku zmechanizowanego

B. Dywizji zmechanizowanej

droga nr 2

ZASTĘP MARSZU

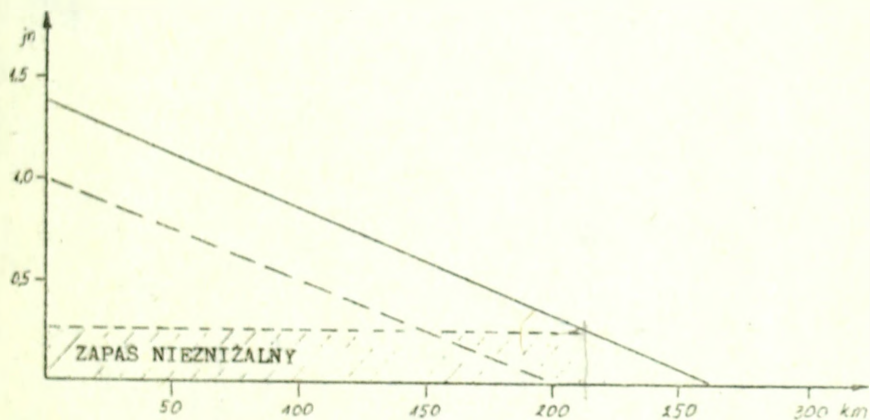
Załącznik 3

POJAZDÓW TECHNICZNYCH PŁUKU/DYWIZJI/ NA WŁASNYM
ZAPASIE PALIWA

A. KOŁOWYCH

———— zbiorniki zasadnicze i dodatkowe

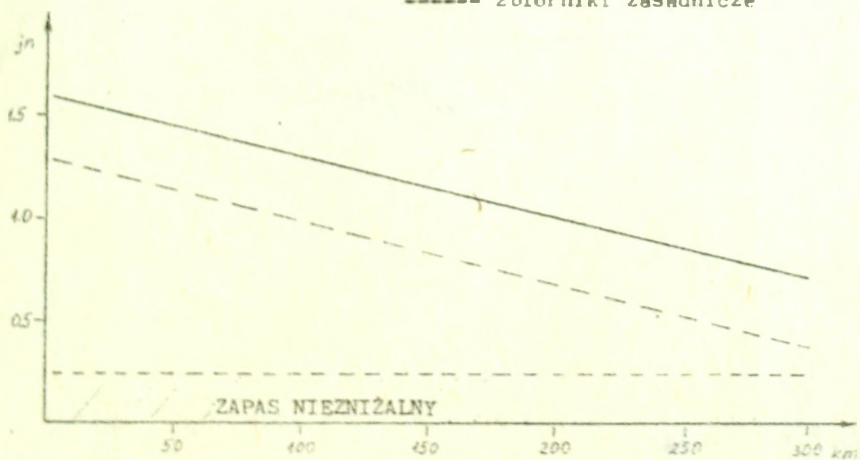
----- zbiorniki zasadnicze

B. GASIENICOWYCH

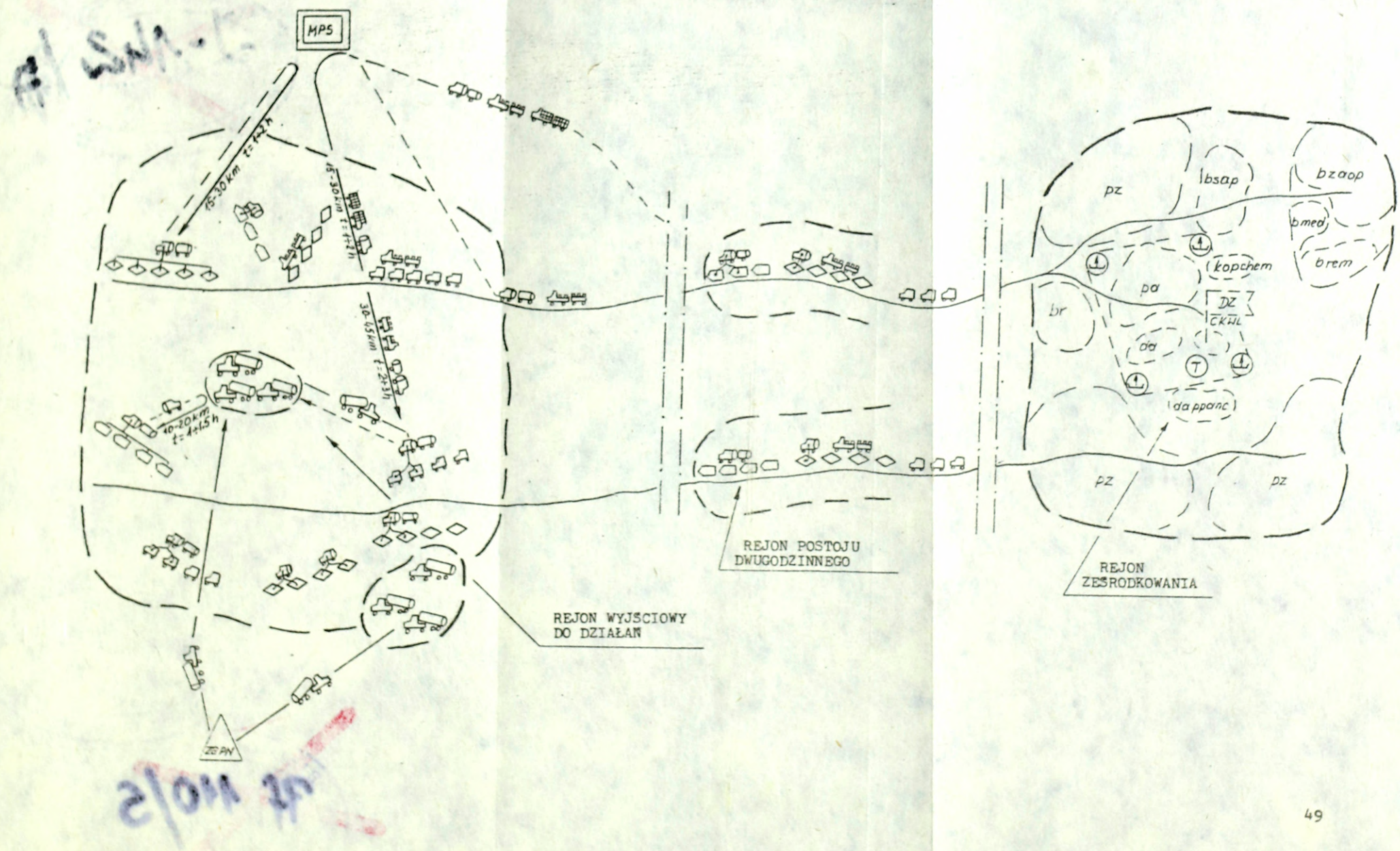
———— zbiorniki zasadnicze i dodat-
kowe

----- zbiorniki zasadnicze

TANKOWANIE POJAZDÓW PODCZAS MARSZU DYWIZJI

/WARIANT/

TANKOWANIE POJAZDOW SIŁAMI KOMPANII MASOWEGO TANKOWANIA I DWIZYJNYCH PPT-10
PODCZAS MARSZU DWIZJI
/WARIANT/

